LIETUVOS SAVANORIŲ LAIKRAŠTIS

Savanoris

2012 m. rugpjūčio 30 d. Nr. 8 (440)

Lietuvos savanoriams – olimpinis auksas ir bronza

Laura Asadauskaitė

Aleksandras Kazakevičius

Alfredo Pliadžio nuotraukos

Pasibaigusios vasaros olimpinės žaidynės Londone buvo pačios sėkmingiausios mūsų šaliai nuo pat nepriklausomybės atkūrimo: iškovoti du aukso, vienas sidabro ir du bronzos medaliai. Galėjo būti dar du – Austros Skujytės ir Evaldo Petrausko ne bronza, bet bent sidabras, tačiau juos iš mūsų sportininkų paprasčiausiai nugvelbė; medaliai numatyti saviems (ir turbūt apmokėti), o čia kažkokie lietuviai...

Paskutiniąją olimpiados dieną vykusios penkiakovės varžybos baigėsi lietuvės Lauros Asadauskaitės-Zadnieprovskienės triumfu, atrodė, kad paskutinė rungtis – bėgimas ir šaudymas – tėra vos ne formalumas, karė savanorė bėgo lyg stirna ir šaudė kaip tikra karė.

O juk šalia Lauros ant garbės pakylos galėjo stovėti dar viena lietuvė – Donata Rimšaitė, bet ji pasigviešė rusiškų pinigų ir tapo Rusijos piliete, na tai tegul dabar graužiasi nagus – čempionė ne ji. Lietuva be Rimšaitės neprapuls, o kas Rimšaitė be Lietuvos? Niekas, „svetimšalių legionas“. Dėl Rimšaitės buvo kilęs šioks toks triukšmelis, bet mes kažkodėl droviai nutylime, kad ji ne pirmoji, mainikaujanti pilietybe it čigonas arkliais; buvo, buvo ir daugiau tokių perėjūnų, gynusių kitų kraštų sportinę „garbę“. Kokia jau čia garbė, jeigu reikia ieškoti samdinių svetimose šalyse.

Bronzos medalį parsivežė dar vienas karys savanoris, graikų-romėnų imtynių atstovas Aleksandras Kazakevičius, Didžiosios Kovos rinktinėje tarnaujantis jau šeštus metus.

„Savanorio“ inf.

Pagerbtas savanoris Artūras Sakalauskas

Ceremonija Vilniuje, Nepriklausomybės aikštėje. Kalba kariuomenės vadas gen. ltn. Arvydas Pocius

Vyr. srž. **Eugenijaus Žygaičio** nuotrauka

Rugpjūčio 21 d. Vilniuje vyko renginiai, skirti Lietuvos Aukščiausiosios Tarybos-Atkuriamojo Seimo gynėjo, Alytaus rinktinės savanorio Artūro Sakalausko 21-osioms žūties metinėms paminėti. Dalyvavo Seimo pirmininkė Irena Degutienė, krašto apsaugos ministrė Rasa Juknevičienė, kariuomenės vadas gen. ltn. Arvydas Pocius Savanorių pajėgų, Birutės bataliono kariai, šauliai, savanoriai kūrėjai.

Seimo konferencijų salėje vyko laisvę gynusių ir Lietuvos kariuomenę atkūrusių bendražygių susitikimas, vakare iškilminga rikiuotė ir savanorio Artūro Sakalausko pagerbimo ceremonija žūties vietoje, prie paminklinio akmens. Ceremonijai pasibaigus Seimo II rūmuose vyko renginys „Lietuvos savanoriai kovoje už Lietuvos laisvę“, veikė paroda A. Sakalausko atminimui, taip pat buvo parodyti keli trumpo metražo filmai.

A. Sakalausko atminimas pagerbtas ir Alytuje. Rugpjūčio 16–17 dienomis Birutės batalione surengtas futbolo turnyras A. Sakalausko taurei laimėti. Šis turnyras rengiamas 1999 metų.

„Savanorio“ inf.

9 772029 843005

Su Lietuva širdy

Ats. kpt. **Vytautas VOVERIS**
„Savanorio“ redaktorius

Ariogaloje, gražiajame Dubysos slėny, rugpjūčio 4 dieną vyko kasmetinis Lietuvos tremtinių, politinių kalinių ir laisvės kovų dalyvių sąskrydis „Su Lietuva širdy“.

Nei komunistinio genocido siaubas, nei metų našta šių žmonių nepalaužė; metai bėgo prabėgo, o jie liko tuo, kuo juos išsugdė nepriklausoma Lietuvos valstybė – sąmoningais lietuviais, savosios šalies patriotais – šviesiąja tautos dalimi.

Išgyvenę visas negandas, jie ir šiandien yra aktyvūs, džiaugiasi šalies pasiekimais ir pergyvena dėl nesėkmių, kurių, regis, ne mažėja, o tik daugėja. Daugeliui kelia nerimą nesibaigiantis ekonominis nuosmukis, gilėjanti praraja tarp saujelės turčių ir didžiosios tautos dalies, vos suduriančios galą su galu, didžiausia Europoje emigracija, dėl kurios Lietuvos gyventojų nuostoliai jau didesni nei stalinizmo represijų metais ir tampa realia grėsme pačiai tautos egzistencijai, lietuvių kalbos stūmimas iš viešojo gyvenimo, Lietuvos istorijos „sueuropinimas“, t.y. perrašinėjimas ir falsifikavimas, nebaudžiamas lenkų nacionalistų siautėjimas Rytų Lietuvoje, bandymai įteisinti dvigubą pilietybę, patriotizmo, lietuviškos simbolikos ignoravimas ir t.t. ir pan.

Rodyti savo kvailumą nedraudžiama, bet, regis, kai kurie politikai ir valdininkai tuo tiesiog piktnaudžiauja. Kupiškio tremtiniai kalbėjo, kad dvi jų miesto gatvės nuo rusų okupacijos laikų tebevadinamos buvusių enkavėdistų vardais ir pakeisti neįmanoma, nes rajono meras tvirtas it kelmas, sako, aš ne vietinis ir nežinau, nei kas tas Pajarskis, nei kas tas Žekonis.

Gatvių pavadinimai kaimuose! Takelis nuo vienos pensininko sodybos iki kitos sodybos dabar jau bus ne takelis, bet gatvė. Reikės prikalti ir lenteles su gatvių pavadinimais. Tie pavadinimai bus užrašyti lietuviškai, jeigu Briuselis kurią dieną „nerekomenduos“ kitaip. Kai sprendžiamos tokios „problemos“, tai tikroms problemos nebelieka laiko, o gal ir noro. Bus rinkimai, ateis kita valdžia, tegul ir suka galvas. Bet valdžios, partijos ateina ir nueina, o žmonės lieka, jie nori gyventi laisvoje, savarankiškoje ir klestinčioje Lietuvoje. Kaimo keliuko pavadinimas gatve nieko nepakeis, gal geriau ne lentelę prikalti, o patį kelią pataisyti, išasfaltuoti arba bent nužvyruoti?..

Štai tokios kalbos girdėjosi Dubysos slėnyje, kartais piktokos, kartais liūdnos, kartais ironiškos, bet visose jautėsi nerimas ir susirūpinimas dėl mūsų tautos ir Lietuvos šiandienos bei miglotos ateities.

Sąskrydyje dalyvavo Kauno arkivyskupas Sigitas Tamkevičius, kariuomenės vadą pavaduojantis Karinių oro pajėgų vadas gen. mjr. Edvardas Mažeikis ir, kaip visuomet, Dariaus ir Girėno rinktinės savanoriai, šauliai.

Pasirengti tarptautinei operacijai

Vyr. ltn. **Indrė SEJONIENĖ**
PAG-16 visuomenės informavimo karininkė

Rugpjūčio 6-17 dienomis Jonušo Radvilos mokomojo pulko bazėje ir Gaižiūnų poligone vyko PAG-16 užduočių vykdymo grupės kursas.

Šiuo kursu siekiama tinkamai parengti karius įvykdyti vadovybės iškeltas užduotis misijos rajone. Pratybos sukurtos ir rengiamos remiantis karių, buvusių ir vykdžiusių užduotis Afganistano Goro provincijoje, patirtimi. Kurso metu PAG-16 UVG kariai treniravosi bendrauti su vietiniais gyventojais, vykdyti eskortavimą, veiksmus greito sustojimo atveju, sunkiai pravažiuojamų gamtinių kliūčių įveikimą, sraigtasparnio nusileidimo vietos žymėjimą ir kitas užduotis.

Pratybose buvo panaudoti ir sraigtasparniai

Kpt. **Tomo Ilonio** nuotrauka

PAG-16 vadovybė siekia tinkamai pasirengti tarptautinei operacijai. Pasak PAG-16 vado majoro Lino Kubilaus busima misija – išbandymas ir kiekvieno kario bei mūsų dalinio kovinio pasirengimo patikrinimas. „Dėka puikios anktesnių provincijos atkūrimo grupių vykdytos veiklos Goro provincijoje yra sukurta pakankamai saugi ir stabili saugumo aplinka, būtina ją išlaikyti ir dar sustiprinti. Kad tai įgyvendinti, siekiame kuo tinkamiau ir geriau pasirengti esant dar čia, Lietuvoje“, - sakė PAG-16 vadas. PAG-16 pamaina suformuota Didžiosios Kovos rinktinės pagrindu. Kariai savanoriai busimai misijai ruošiasi nuo šių metų pradžios, vykdo individualų ir kolektyvinį rengimą. Į Afganistano Goro provinciją kariai išvyks šių metų lapkričio mėnesį. Iki išvykimo į misijos rajoną Afganistane, PAG-16 karių dar laukia galutinės vertinamosios pratybos Kazlų Rūdos poligone, kurios vyks spalio mėnesį.

Perima PAG-14 įgytą patirtį

Vyr. ltn. **Tomas PAKALNIŠKIS**
KASP štabo viešųjų ryšių karininkas

Liepos 24-25 dienomis tarptautinei operacijai Afganistane besirengiantys Provincijos atkūrimo grupės PAG-16 pamainos kariai Krašto apsaugos savanorių pajėgų štabe išklausė paskaitų ciklo apie misiją Afganistane.

Paskaitas skaitė ir savo įgyta patirtimi dalijosi karininkai, dalyvavę PAG-14 pamainoje. Kariai papasakojo apie PAG-14 vykdytas užduotis, atskirų grupių ir skyrių veiklą, kontingento išmoktas pamokas vykdant užduotis misijos rajone. Apie civilinio elemento darbą, Goro provincijos valdymo sistemą ir institucijas pasakojo 2011 metais civilinio elemento vadovu buvęs ats. mjr. Eugenijus Vaicekauskas.

Japonijos ambasados atstovai supažindino su Japonijos kultūros ypatumais. Japonijos vyriausybė deda didžiules pastangas ir skiria nemažai lėšų Afganistano infrastruktūrai. Japonai Goro provincijoje dirba kartu su lietuviais, todėl ypatingai svarbu išlaikyti glaudų PAG ir Japonijos bendradarbiavimą pačių afganų labui.

Tokio pobūdžio paskaitų ciklas yra labai naudingas misijai Afganistane beisrengiančiam padaliniui, kadangi jo metu įgyjama ir pasikeičiama pačia naujausia informacija apie situaciją Afganistane, Goro provincijoje. Toks informacijos ir žinių pasikeitimas padaliniui leidžia tinkamai pasirengti misijai.

Pirmasis taikos meto užduočių pajėgų budėjimo pusmetis

Vrš. **Darius STANAITIS**
Kęstučio batalionas

Mechanizuotosios pėstininkų brigados „Geležinis Vilkas“ Kęstučio mechanizuotojo pėstininkų bataliono karių pagrindu suformuotas taikos meto užduočių operacinių pajėgumų sausumos pajėgų elementas (TMU OP SPE 2) šių metų pradžioje pradėjo dviejų metų trukmės budėjimą.

Elementas budėjimo metu yra pasirengęs vykdyti numatytas taikos meto užduotis: reaguoti į valstybės suvereniteto pažeidimus, sustiprinti valstybinės sienos apsaugą, vykdyti svarbių valstybės objektų apsaugą, jų gynybą nuo teroro ar masinio pobūdžio smurtinių išpuolių ir teikti pagalbą valstybės institucijoms ekstremalių situacijų atveju.

- Nors per pirmąjį budėjimo pusmetį Kęstučio batalionui su priskirtais vienetais dar neteko realiai vykdyti numatytų užduočių, tačiau patikrinti savo pasirengimą realiomis sąlygomis, t. y. realioje vietovėje, turėjome jau ne vieną galimybę. Pratybas, bendradarbiaujant su valstybinės reikšmės objektų vadovybėmis ir jas saugančiomis apsaugos tarnybomis, įvertinčiau kaip visapusiškai naudingas tiek bataliono, tiek visų kitų priskirtų vienetų kariams, – kalbėjo bataliono štabo viršininkas majoras Elegijus Paulavičius, pažymėdamas, kad per pusmetį sukaupta neįkainojama bendradarbiavimo su kitais Lietuvos kariuomenės vienetais ir su civilinėmis institucijomis patirtis leis ateityje dar tiksliau, efektyviau išnaudoti turimus resursus, sinchronizuoti veiksmus ekstremalių situacijų metu ir įgyvendinti iš anksto parengtus pagalbos teikimo planus, taip pat analizuoti, priimti sprendimus nestandartinėse situacijose.

Praėjusių metų lapkričio mėnesį vykusios taikos meto užduotis vykdančių pajėgų vertinamosios pratybos „Tvirtas skydas 2011“ parodė, kad kariai pasirengę atlikti priskirtas užduotis. Siekiant išlaikyti karių kovinio pasirengimo lygį, pratybos intensyviai vykdomos ir šiais metais.

Budėjimo laikotarpiu Kęstučio batalione vyko trys TMU OP SPE 2 mokomieji periodai. Pirmojo mokomojo periodo metu Kęstučio bataliono štabas praktiškai treniravosi vykdyti operacijų planavimą. Padalinių valdymo grupių kariai dalyvavo įvairiose karybos sričių teorinėse paskaitose. Antrajame periode vyko operacijų planavimas su priskirtais kariais iš Romualdo Giedraičio artilerijos bataliono, Karinių oro pajėgų oro gynybos bataliono, kovinės paramos ir medicininės paramos vieneto karininkais. Vyko pratybos naudojant žemėlapius, atlikta operacijos rajono žvalgyba ir treniruotasi, esant reikalui, pakoreguoti operacinius planus. Teorinių-praktinių pratybų metu elemento karinių vienetų vadai buvo supažindinti su derybų vedimu ir bendravimu su žiniasklaida, pažeidėjų sulaikymo metodais ir priemonėmis taikos metu. Kęstučio bataliono I mechanizuotosios pėstininkų kuopos valdymo grupės kariai treniravosi užsakyti ir valdyti oro paramą, kuopų valdymo grupių ryšininkai atliko ryšių pratybas. Trečiajame mokymo periode vyko taktinės pratybos be padalinių, kurių metu štabas ir valdymo grupės vykdė treniruotes prie maketo ir treniravosi atlikti operacijų valdymą vietovėje.

Kariai per pirmąjį šių metų pusmetį treniravosi atlikti užduotis valstybinės reikšmės ir rizikos objektuose: Mažeikių naftos perdirbimo gamykloje ir Būtingės naftos terminale, Kruonio hidroakumuliacinėje elektrinėje ir Jonavos azotinių trąšų gamykloje. Pagal pratybų planą Kęstučio bataliono I mechanizuotosios pėstininkų kuopos kariai, bendradarbiaudami su objektų apsaugos tarnybomis, atliko treniruotę „Objektų apsaugos sustiprinimas, atsiradus būtinumui“. Specialiai šioms pratyboms suplanuotose situacijose kariai treniravosi sulaikyti asmenis, bandančius nelegaliai patekti į objektus, įrengtuose patikrinimo postuose vykdė automobilių ir asmenų patikrinimą.

- Vyrai daug dirbo vykdydami kovinio rengimo planą, atliko treniruotes svarbiuose valstybinės reikšmės objektuose. Apžvelgęs atliktas užduotis, kaip kuopos vadas, galiu tik pasidžiaugti, kad viską atlikome gerai ir buvome gerai įvertinti vadovybės. Negaliu nepaminėti, kad dirbu su motyvuotais kariais – tikrais savo srities profesionalais. Stengsimės ir visą ateinantį budėjimo laikotarpį išlaikyti aukštą pasirengimo ir profesionalumo lygį, – sakė Kęstučio bataliono I mechanizuotosios pėstininkų kuopos vadas kpt. Dmitrijus Markauskas.

Jau dabar yra planuojama ir daugiau kitų pratybų – kartu su Valstybės sienos apsaugos tarnyba ir kitais TMU OP vienetais, Kęstučio bataliono kariai bus rengiami reaguoti į suvereniteto pažeidimus, sustiprinti valstybinės sienos apsaugą, teikti visapusišką pagalbą Priešgaisrinės apsaugos gelbėjimo departamentui ekstremalių situacijų metu ir pan.

TMU OP SPE 2 be Kęstučio bataliono dar sudaro Savanorių pajėgų Dainavos rinktinės 103-ioji kuopa, Dariaus ir Girėno rinktinės 203-ioji kuopa, Žemaičių rinktinės 302-oji kuopa ir Didžiosios Kovos rinktinės 808-oji kuopa, inžinerijos būrys iš Juozo Vitkaus-Kazimieraičio inžinerijos bataliono, Vaidoto mechanizuotojo pėstininkų bataliono tiesioginės paramos elementas, „Geležinio Vilko“ brigados žvalgų būrys ir Algirdo mechanizuotojo pėstininkų bataliono minosvaidžių būrys.

Užsiėmimai prie vietovės maketo

Kpt. **Roko Joniko** nuotrauka

Simonas - mūsų kuopos lyderis

Kpt. **Tomas BALSEVIČIUS**
Žemaičių rinktinės 306 pėstininkų kuopos vadas

Kretingos savanorių kuopa savo gyvavimo laikotarpį skaičiuoja nuo 1991 metų gegužės mėnesio. Tiesa, su pertraukomis. Po 2004 m. vykusios rinktinės reorganizacijos, Kretingoje neliko ne tik bataliono, bet ir savanorių kuopos. Ir tik 2007 m. liepos mėnesį kuopa vėl buvo atkurta. Šiandieną kuopoje tarnauja 79 kariai savanoriai, tarp jų – daug motyvuotų ir atsakingai pasirinkusių savo kelią jaunų žmonių. Tačiau apie vieną jų norisi pakalbėti plačiau.

Vyr. eil. Simonas Benikas kuopoje tarnauja nuo 2007 m. spalio. Su pagyrimu baigęs bazinį kario savanorio įgūdžių kursą, atsakingas, darbštus, iniciatyvus, savo požiūrį į tarnybą turintis karys, aktyviai įsiliejo į 306 pėstininkų kuopos veiklą, ir netrukus tapo lyderiu.

Paklaustas, kas paskatino pasirinkti kario kelią ir atvedė jį į kariuomenę, Simonas atsako:

- Kariška drausmė, fizinis aktyvumas ir įdomus, nemonotoniškas laisvalaikis. Nuo 12 metų buvau Šaulių sąjungos Kretingos kuopos šauliu. Tada apie savanorystę Karšto apsaugos savanorių pajėgose dar negalvojau. Tai buvo geras laisvalaikio su draugais praleidimo būdas, ir tiek. Metams bėgant Šaulių sąjungos veikla taip įtraukė, kad vis daugiau laiko praleisdavau su bendraminčiais, kartu su jais kūriau ir gerinau kuopos gerbūvį, aktyviai dalyvavau mokymo procese - tapau ne tik jaunųjų šaulių instruktoriumi, bet vesdavau užsiėmimus ir vyresniesiems, kartu su manimi tarnybą pradėjusiems šauliams. 18-os metų atėjau į tada dar ką tik atkurtą Kretingos 306-ąją pėstininkų kuopą. Buvau paskirtas į šaulio, vėliau - vyresniojo šaulio pareigas, o po metų – skyrininku bei instruktoriumi.

Nukelta į 4 p.

Vyr. eil. Simonas Benikas ne tik geras karys, bet ir aktyvus visuomenininkas

Autoriaus nuotrauka

Pirmasis kursas Mokomajame pulke

Savanoris Ignas Stankus

Vyr. ltn. **Tomo Pakalniškio** nuotraukos

Vyr. ltn. **Tomas PAKALNIŠKIS**
KASP štabo viešųjų ryšių karininkas
Vyr. sž. **Gintautas JONAITIS**
Mokomojo pulko štabo viešųjų ryšių specialistas

Liepos 9-27 dienomis Jonušo Radvilos mokomajame pulke vyko pirmasis bazinis karių savanorių įgūdžių kursas, kuriame dalyvavo šimtas busimų Krašto apsaugos savanorių pajėgų karių.

Liepos 24 d. kursantus aplankė KASP štabo viršininkas plk. ltn. Ramūnas Baronas. Štabo viršininkas susitiko su kariais savanoriais, pasveikino sėkmingai įveikusius didžiąją kurso dalį, palinkėjo sėkmingai užbaigti kursą ir liepos 27 dieną kurso baigimo ceremonijoje iškilmingai prisiekti Lietuvos valstybei.

- Ši priesaika tai ne tik didžiulė garbė, bet ir atsakomybė, kurią karys turi nešti visą savo tarnybos laikotarpį. Džiaugiuosi, matydamas didelį būrį būsimų karių savanorių, šiuo, pirmuoju kursu jums tarnyba tik prasideda, laukia daug pratybų, įvairių specialybės kursų, tikiuosi ateityje dar ne kartą susitiksime pratybų laukuose,- kalbėjo jauniesiems kariams plk. ltn. R. Baronas.

Šiame, pirmajame bazinio kario savanorio įgūdžių kurse dalyvavo kariai savanoriai iš visų šešių pajėgų rinktinių. Iki šių metų liepos pirmos dienos kursas vykdavo Butigeidžio dragūnų batalione.

Kurso metu būsimi kariai įgijo pačias būtiniausias karines žinias ir įgūdžius, susipažino su taktikos, inžinerijos, ginkluotės, topografijos ir kitų karinių dalykų pagrindais.

Liepos 27 d., sėkmingai baigę kursą, kariai savanoriai prisiekė Lietuvos valstybei. Ceremonijoje dalyvavo Mokymo ir doktrinų valdybos vadas plk. Gintaras Ažubalis, Mokomojo pulko vado pareigas vykdantis plk. ltn. Viktoras Liepinšas, savanorių rinktinių vadai bei vyriausieji puskarininkiai.

Prisiekusių savanorių vardu teisė pagerbti Mokomojo pulko vėliavą teko savanoriui Ignui Stankui. Visą kursą karys labai sąžiningai vykdė pareigas, motyvuotai siekė įsisavinti dėstomą medžiagą, visada puoselėjo kario vardą, rodė gerą pavyzdį tarnybos draugams. Ateityje Ignas svajoja tapti kariu profesionalu.

Prisiekusius karius palaimino karo kapelionas kpt. Saulius Noretas.

Laikas mėtyti akmenis - laikas juos ir rinkti

J. eil. **Rūta MAZUREVIČIŪTĖ**
Dariaus ir Girėno rinktinės 204 kuopa

Kuopos savanoriai aiškinasi užduotį

Patrulio bazėje

Autorės nuotraukos

Visus metus sėmėmės išminties, patirties, naujų įgūdžių, žinių, tačiau atėjo laikas, kai reikia savo žinias susumuoti ir įvertinti nuveiktus darbus. Toks metas atėjo ir Dariaus ir Girėno rinktinės 204-osios kuopos kariams.

Ankstyvą liepos 28 dienos rytą jie sugužėjo į Dariaus ir Girėno rinktinės ŠAK miestelį. Jaunuoliai juto, kad nelengva bus ne tik todėl, kad spirgins metereologo Naglio Šulijos prognozuojamas 32 laipsnius karštis, bet ir todėl, kad šios savaitgalio pratybos ypatingos, jos – vertinamosios lauko taktikos pratybos. Reikės parodyti viską, ką išmokome, ką sugebame, ką supratome, kaip pritaikome praktikoje. Mus vertins profesionalūs ir reiklūs instruktoriai. Taigi užduotys laukė atsakingos.

Ankstyvą rytmetį apsiginklavome, pasitikrinome žygio ekipuotę. Kuopos vadas kpt. Arvydas Savickas atidžiai įvertino, kaip esame pasirengę ir pravedė išsamų įvadinį instruktažą. Tik tada pradėjome taktinį žygį ŠAK miestelio teritorijoje, atlikome treniruotę. Ši užduotis išblaškė miegus net ir didžiausiems snaudaliams.

Po žygio treniruotės išvykome į Gaidžiūnų poligoną. Čia gavome, atrodytų, nesunkią užduotį – atlikti taktinį žygį, kaip treniravomės savo teritorijoje rytą. Tačiau žygis buvo žymiai sunkesnis. Nebebuvo rytinės gaivos, kepino saulė, trūko oro, vargino tvankumas. Keli kariai turėjo iš žygio pasitraukti jo nebaigę. Antrame etape įrenginėjome patrulio bazę. Šiems darbams profesionaliai vadovavo ir mūsų darbą stebėjo srž. Donatas Vasiliauskas bei gr. Aurimas Rimkus. Užėmę patrulio bazę vykdėme vietovės žvalgymą. Žvalgant teritoriją mūsų akylieji kariai aptiko priešą. Tačiau patyrėme ir nuostolių, keletas karių buvo paimti į „nelaisvę“. Čia ir vėl stengėmės atsigriebti - neutralizavome priešą, veikdami ugnies komandos sudėtyje. Besikeisdami budėjimo postuose patrulio bazėje ir stengdamiesi išnaudoti kiekvieną laisvą minutę poilsiui galiausiai sulaukėme ryto.

Karių judėjimą su ginklu dieną ir naktį atižiai kontroliavo ir veiklas vertino vyr. ltn. Giedrius Kasmauskas ir srž. Mindaugas Jankūnas. O rytas atnešė naujų iššūkių. Tik papusryčiavę ir šiek tiek atsikvėpę, vykdėme užduotis skyriaus rikiuotėse, puldami priešą, patys atremdami jo atakas bei surengdami jam pasalą. Šias mūsų veiklas kuravo kpt. A. Savickas su instruktoriais srž. D. Vasiliausku ir srž. M. Jankūnu. Tie, kurie ištvėrėme, galėjome savimi didžiuotis, nes užduotys buvo išties nelengvos, bet kaip seni kareiviai sako: „Sunku pratybose - lengva mūšyje“. O pratybose tikrai stengėmės, todėl instruktorių buvome gerai įvertinti.

Kai grįžinėjome namo, prapliupo liūtis - tikra atgaiva pratybų metu liejusiems prakaitą kariams. Kareiviškų batų palikti pėdsakai nusiplaus, bet profesionalių instruktorių suteiktos žinios, ištvermės pratybos, kurios padeda tvirtėti mūsų įgūdžiams, valiai, būti įvertintiems, išliks.

Simonas - mūsų kuopos lyderis

Atkelta iš 3 p.

Paklaustas, kokius kursus baigė, Simonui jau neužtenka dviejų rankų pirštų baigtiems kursams suskaičiuoti:

- Paskutinis ir labai vertingas instruktoriaus kursas Nr. 2, kurį dar pavyko baigti Butigeidžio dragūnų mokomajame batalione su paskutine šio kurso laida. Iš specialistų kursų labiausiai įsiminė granatsvaidininko ir beatošliaužio pabūklo kursai, galbūt todėl, kad iš tokių ginklų mes, savanoriai, Klaipėdos krašte labai retai šaudome, nes nėra tam pritaikytų šaudyklų.

Paklaustas apie ateities planus, Simonas nedvejodamas atsako, kad nori tapti profesinės karo tarnybos kariu. Jo tikslas – tarnyba Butigeidžio dragūnų motorizuotojo pėstininkų bataliono sunkiosios ginkluotės kuopoje.

Simonas - labai motyvuotas karys, motyvacija ir atkaklus tikslo siekimas – jo gyvenimo variklis. Ne paslaptis, kad sėkminga bet kokios organizacijos veikla priklauso nuo motyvuotų jos darbuotojų. Ne išimtis ir kariuomenė, kuriai taip pat aktuali motyvacijos problema. Kariuomenei reikia ne tik kompetentingų, gerą fizinį pasirengimą turinčių, bet ir motyvuotų karių. Simas apie tai turi savo nuomonę:

- Manau, kad kariai savanoriai yra patys motyvuočiausi kariai Lietuvos kariuomenėje. Man motyvacija - tai pirmiausia jausmas, kai esi vertinamas. Antra - kai įvykdai užduotį ir vadas pagiria – gerai padaryta. Trečia - kai matai karių akyse pritarimą tam, ką darai. Visa tai man yra motyvacija.

Simonas vertinamas ne tik Savanorių tarnyboje. Noras tobulėti ir nesustoti vietoje šiais metais jam pelnė Kretingos savivaldybės apdovanojimą „Aktyviausiai 2011 metais Kretingoje su jaunimu dirbusiam piliečiui“. Šio laimėjimo Simonas labai nesureikšmina, bet prisipažįsta, kad įvertinimas „paglostė“ širdį ir iš dalies sušvelnino šeimos ir draugės priekaištus dėl „parduotų“ savaitgalių tarnyboje ir dirbant su jaunaisiais šauliais.

- Gyvenime vadovaujuosi principais – nesielgti taip, kaip nenorėtum, kad su tavimi elgtųsi, bendrauti taip, kaip norėtum, kad su tavimi bendrautų ir daryti tai, kas tau labiausiai patinka, tada būtinai pasieksi tai, ko trokšti, - sako optimizmo ir ryžto nestokojantis Simonas.

Septynių dienų pratybos

Savanoriai išeina į žygį

Vrš. **Leono Mileikio** nuotrauka

Vilma KOJELIENĖ
Žemaičių rinktinė

Rugpjūčio 7-13 d. Kairių poligone vyko Žemaičių rinktinės rengiamų pajėgumų trečiais metais (RP3) ir parengtų pajėgumų (PP) vertinamosios lauko taktikos pratybos. Pratybų tikslas įtvirtinti karių savanorių įgūdžius veikti būrio sudėtyje ir juos įvertinti. Aštuonių rinktinės pėstininkų kuopų kariai savanoriai buvo suskirstyti į tris būrius. Štabo ir aptarnavimo kuopa vykdė pratybų aprūpinimą.

Per pirmąsias keturias dienas kariai savanoriai tobulino savo įgūdžius: vykdė taktinį žygį išsilaipinus, įrengė patrulio bazę, vykdė vietovės žvalgymą, suplanuotą pasalą, suplanuotą ataką, pozicinę gynybą, atliko naktinį šaudymą iš priskirtų ginklų. Įtvirtinus įgūdžius, prasidėjo aktyvioji pratybų fazė ir įgūdžių vertinimas. Žygio metu kariai pateko į pasalas, buvo apšaudyti snaiperio. Vykdant suplanuotą ataką, kariai turėjo išsižvalgyti vietovę, surasti priešo pozicijas.

Septynių dienų pratybos – ganėtinai ilgas laikotarpis dirbantiems kariams atitrūkti nuo kasdienių darbų. Tačiau, pasak kuopų vadų, pratybų data kariams savanoriams žinoma jau metų pradžioje, todėl daugelis derina su kasmetinėmis atostogomis arba išeina nemokamų atostogų. Daugiausia karių savanorių susirinko iš Šilalės, Gargždų ir Klaipėdos kuopų.

- Kariams savanoriams nedažnai tenka vykdyti bendras užduotis su kitų kuopų kariais, todėl tokių pratybų metu jaučiama savotiška „konkurencija“, didinanti motyvaciją ir skatinanti geriau pasirodyti, - sakė pratybų vadovas kpt. Valdas Košinskas. Pratybose įvertinti 98 kariai savanoriai.

Geriausios tinklininkės - Žemaičiu rinktinėje

Vilma KOJELIENĖ
Žemaičių rinktinė

Ir Alūksnėje Aušra ir Birutė užkopė ant aukščiausios pakylos

Vyr. eil. **Birutės Krikščionaitytės** asmeninio archyvo nuotrauka

Ši vasara Žemaičių rinktinės karėms savanorėms eil. Aušrai Gergelytei ir vyr. eil. Birutei Krikščionaitytei buvo ypač sėkminga. Merginos ne tik laimėjo Lietuvos kariuomenės paplūdimio tinklinio čempionatą ir į rinktinę parvežė įspūdingo dydžio nugalėtojų taurę, bet tapo ir 10-ųjų Baltijos šalių karių sporto žaidynių paplūdimio tinklinio rungtynių nugalėtojomis.

Kariuomenės čempionato I vietos taurę Aušra ir Birutė iškovojo jau penktąjį kartą. Pusfinalio varžybose triuškinamai įveikusios Lietuvos kariuomenės mokyklos komandą, gerokai paplušėjusios su Karo akademijos komanda, merginos pergalę iškovojo finale žaisdamos su Karo policijos komanda.

- Šiemet varžybose dalyvavo net 6 moterų komandos, o tai jau daug ir rodo, kad visame pasaulyje tarp karių populiarus paplūdimio tinklinis populiarėja ir mūsų kariuomenėje, moterų komandos įgauna vis geresnę formą, - džiaugėsi lygiaverčių varžovių rungtynėse sulaukusios Žemaičių rinktinės karės savanorės.

Kariuomenės čempionate laimėta 1-oji vieta merginoms užtikrino dalyvavimą 10-osiose Baltijos karių sporto žaidynėse, kurios šiemet vyko Alūksnėje (Latvija).

Čia merginos lengvai laimėjo prieš latvių moterų komandą. Su estėmis teko gerokai pakovoti. Pirmąjį setą laimėjus estėms, antrąjį – mūsiškėms, trečiajame užvirė tikroji kova. Priešininkės kovojo „taškas į tašką“ . Tačiau varžybas rezultatu 21:19 laimėjo lietuvaitės ir tapo 10-ųjų Baltijos karių sporto žaidynių paplūdimio tinklinio čempionėmis.

Aušra Žemaičių rinktinės 301-ojoje pėstininkų kuopoje tarnauja jau šeštus, Birutė – penktus. Abi sportuoja nuo mažų dienų. Merginos treniravosi ir baigė Klaipėdos sporto centro „Viesulas“ tinklinio skyrių. Aušra šiemet baigė kineziterapiją Lietuvos kūno kultūros ir sporto akademijoje, o Birutė – Klaipėdos universitete studijuoja ergoterapiją.

Noro yra - veiklos tikrai bus

Renata KALINAUSKAITĖ
Šalčininkų šaulių kuopos Turgelių būrio vadė

Neretai girdime sakant, jog mažesniuose miesteliuose gyvenančiam jaunimui trūksta veiklos, nėra kuo užsiimti, stinga erdvės, kur jaunas žmogus galėtų save atskleisti, išreikšti. Todėl šį kartą siūlome supažinti su Šalčininkų Lietuvos tūkstantmečio gimnazijos moksleiviu Tomu Seliatyckiu. Ir tikrai ne šiaip sau. Šis šešiolikmetis aktyvus 11-osios Šalčininkų šaulių kuopos šaulys, dalyvauja skautų veikloje, mokyklos visuomeninis gyvenimas jam taip pat ne svetimas. Galbūt kai kam tai pasirodys nereikšminga, tačiau juk nuo mažų darbų ir prasideda didžiosios pergalės.

Dešinėje - jaunasis šaulys Tomas Seliatyckis

Autorės nuotrauka

Nuo kelerių metų esi Lietuvos šaulių sąjungoje ir kaip įsitraukei į šią veiklą?

LŠS lankau nuo 13 metų. Apie ją girdėjau ir ankščiau, bet nežinojau, ar aš esu tam pasiruošęs, nes tuo metu buvau skautas. Per Lietuvos kariuomenės dienos šventę mokykloje išvydęs šaulių pristatymą galutinai apsisprendžiau, nuėjau tiesiai pas kuopos vadą Eimantą Tamulyną ir paklausiau, kada galėčiau prisijungti prie jaunųjų šaulių. Jis man pasakė, kada ateiti į susirinkimą. Tada ir prasidėjo sukarintas mano gyvenimas.

Kodėl būtent Šaulių sąjunga?

Į LŠS stojau todėl, kad jaunieji šauliai čia labai gerai paruošiami tarnybai kariuomenėje, o tarnauti kariuomenėje yra mano svajonė nuo pat vaikystės.

Esi dar ir skautas. Suspėji visur? Ar ši įvairi visuomeninė veikla netrukdo mokytis?

Veiklos turiu išties labai daug, bet jeigu viską suderini ir atsakingai apskaičiuoji savo jėgas, tai nėra problema. Toks mano gyvenimo būdas, neigiamos įtakos mokymosi rezultatams nedaro. Aš manau, bendras pažymių vidurkis 8 – nėra jau taip blogai.

Ką tau pačiam duoda buvimas tokiose organizacijose? Jautiesi kažkuo besiskiriantis nuo savo bendraamžių? Dėl to?

Per penkerius metus būdamas šiose organizacijose aš aplankiau beveik pusę Lietuvos, susiradau daug naujų draugų įvairiuose miestuose, pabaigiau daug kursų, kurie man padės ne tik veikiant LŠS ir LSS (Lietuvos skautų sąjunga), bet ir asmeniniame gyvenime. Būnant šiose organizacijose mano pasaulėžiūra pasikeitė 180 laipsnių, aš pradėjau suprasti, ko noriu iš gyvenimo.

Esi patriotas? Kaip apskritai suvoki, kas yra patriotizmas?

Taip, aš esu patriotas. Sąvoką patriotas aš suprantu taip: tai žmogus, kalbantis savo šalies kalba, gerbiantis jos tradicijas, simboliką, visada pasiruošęs užstoti savo šalį ir reikalui esant ginti jos laisvę ir nepriklausomybę.

Ar, tavo manymu, šiandien apskritai suderinami šie du dalykai: jaunas žmogus ir patriotizmas, tautiškumas?

Jaunas žmogus ir patriotizmas – šie dalykai suderinami visada, bet pastaruoju laiku dalis jaunimo tapo labai materialistiški ir vertina savo šalį ne pagal jos tradicijas, dvasines vertybes, o pagal atlyginimus ir sąskaitas.

Ką norėtum pasakyti ir palinkėti tiems, kurie skundžiasi, kaip viskas blogai, kaip Lietuvoje negerai...?

Net jeigu Lietuva būtų ant bedugnės krašto, aš niekada nepasakyčiau, kad mano šalis yra bloga ir, kad reikia iš jos bėgti į Airiją ar šiaip kur. Kaip vienas žmogus yra sakęs: „Dabar žmogus neturi klausti, ką jam duos tėvynė, o turi užduoti pats sau klausimą, ką jis gali duoti tėvynei!“ Taigi turime bandyti patys kaip nors savo tėvynei padėti.

Ar turi savo idealą, žmogų, kurio pavyzdžiu remiesi? Kas jis?

Taip, tai mano buvęs pankratinos treneris. Šis žmogus man padėjo pačiam sau įrodyti, kad visko turi siekti pats ir niekada nieko nebijoti.

Tai kaip įveiki savo baimes? Beje, o ko bijai labiausiai?

Aš apie baimes apskritai stengiuosi negalvoti.

Trys tavo gyvenimo tiesos (taisyklės), kurių visada stengies laikytis.

Žmogus nežinantis savo praeities – yra be ateities.

Žiūrėk į gyvenimą ne pro rožinius akinius.

Nebijok pripažinti, kad esi neteisus.

Pačiam dažnai tenka tai pripažinti?

Na, ne taip jau ir dažnai, bet jeigu suklystu arba esu neteisus, tai pripažįstu savo klaidą, nes žmogus negali būti tobulas.

Kokie tavo ateities planai?

Baigsiu Šalčininkų Lietuvos tūkstantmečio gimnaziją ir eisiu tarnauti į Lietuvos kariuomenę. Taip pat galvoju ir apie aukštąją mokyklą, bet dar tiksliai nežinau, ką rinkčiausi studijuoti, labiausiai domina Lietuvos istorija.

Papasakok apie savo laisvalaikį. O gal jam nebelieka laiko?

Laisvalaikiui man laiko tikrai pakanka. Jį dažniausiai praleidžiu kur nors su savo draugais, einu prie ežero pažvejoti arba į mišką pastovyklauti, nes namie ilgiau nei trijų valandų išsėdėti nebegaliu.

Įsivaizduok, viena tavo svajonė išsipildo – čia ir dabar. Ko labiausiai norėtum? Kodėl?

Mano svajonė yra turėti nedidelį namą miško viduryje. Savo gyvenimo be gamtos aš neįsivaizduoju.

Dėkoju už nuoširdumą ir linkiu sėkmės, kad visos svajonės išsipildytų.

Kapitonas Ąžuolis

Ats. kpt. **Vytautas VOVERIS**
„Savanorio“ redaktorius

Prieš šešiasdešimt penkerius metus, 1947 metų rugpjūčio 11 dieną, Punios šile žuvo Dainavos partizanų apygardos vadas kpt. Domininkas Jėčys-Ąžuolis. Kartu žuvo Kunigaikščio Margio grupės štabo viršininkas Mykolas Petrauskas-Aras, apygardos vado padėjėjas Vaclovas Kavaliauskas-Juodvarnis ir Tauro apygardos Šarūno rinktinės vadas Jonas Pilinskas-Krūmas, o Dzūkų rinktinės štabo švietimo ir spaudos skyriaus viršininkas Vincas Juozaitis-Vyturys, jo pavaduotojas Juozas Puškorius-Girinis, Vaidoto grupės vadas Juozas Petraška-Lapaitis ir Dainavos apygardos štabo ryšių skyriaus viršininkas Antanas Macevičius-Linas pateko į nelaisvę.

Paprastai lietuviai partizanai rankų nekeldavo ir savo noru nepasiduodavo; keturis partizanų vadus rusų banditai paėmė panaudoję cheminį ginklą, įmetė užtaisą į bunkerį ir apnuodyti partizanai prarado sąmonę.

Kapitonas Ąžuolis apygardai vadovavo vienerius metus ir tris mėnesius, jo žūtis buvo skaudi netektis Dzūkijos partizanams, teko vėl šaukti partizanų vadų sąskrydį ir spręsti organizacinius klausimus. Rugsėjo mėnesį naujuoju apygardos vadu išrinktas Merkio rinktinės vadas Adolfas Ramanauskas-Vanagas.

Domininkas Jėčys gimė 1896 metais Biržų apskrities Vabalninko valsčiaus Medžiūnų kaime. Mokėsi Panevėžio realinėje mokykloje, 1919 metais įstojo į besikuriančią Lietuvos kariuomenę, dalyvavo kovose prieš lenkus, turėjo puskarininkio laipsnį. Prie Vilniaus pateko į lenkų nelaisvę, bet sugebėjo pabėgti, perėjo fronto liniją ir grįžo į Lietuvos kariuomenę. 1920 m. baigė Karo mokyklos III laidą, tarnavo 2-ajame Algirdo ir 1-ajame Gedimino pėstininkų pulkuose. Mokėsi Aukštuosiuose karininkų kursuose, juos baigęs tęsė tarnybą Šaulių sąjungoje. Paskutinės pareigos nepriklausomoje Lietuvoje – Alytaus apskrities karo komendantūros karininkas šaulių reikalams.

1940 m. okupacinis režimas kpt. Jėčį paskyrė Seinų apskrities karinės įstaigos(taip buvo pavadintos komendantūros) viršininku. Atsisakęs komunistų partijos apskrities komitetui perduoti šaukiamojo amžiaus vyrų sąrašus, iš tarnybos pasitraukė ir iki pat karo pradžios slapstėsi. Karo metais dirbo Alytaus apskrities socialinio aprūpinimo skyriaus vedėju, dalyvavo kuriant brg. gen. Povilo Plechavičiaus Vietinę rinktinę. Teko slėptis ir nuo vokiečių, o greitai ir nuo rusų.

1945 metų gegužės mėnesį išėjo partizanauti į Punios šilą ir ten suorganizavo Dzūkų partizanų rinktinę. Alytaus apskrityje susiformavo du savarankiški partizanus vienijantys centrai: pietuose Dzūkų grupė, vadovaujama plk. ltn. Juozo Vitkaus-Kazimieraičio ir šiaurėje – Dzūkų rinktinė, vadovaujama kpt. D. Jėčio-Ąžuolio.

Daugelis vadų nedvejojo, kad būtina vienytis ir turėti vieną vadovybę, tačiau tas vienijimasis užsitęsė ir vyko nesklandžiai dėl daugelio tiek objektyvių, tiek ir subjektyvių priežasčių. Kazimieraičio manymu, reikalinga stipri vadovybė ir aktyvi ginkluota kova, Ąžuolis buvo atsargesnis ir pasisakė už mažesnius, savarankiškus, judrius dalinėlius, kuriuos priešui daug sunkiau susekti.

1945 m. pabaigoje Dzūkų grupė pertvarkoma į Dainavos apygardą (tada dar vadintą A apygarda) ir Kazimieraitis, kaip aukštesnio laipsnio karininkas, Dzūkų rinktinę prijungia prie apygardos, tačiau Ąžuolis šį įsakymą atsisakė vykdyti.

Dzūkų rinktinei priklausė Kęstučio (vadas Adomas Baciuška-Žmogus), Vaidoto (vadas Kazys Degutis-Raginis), Margio (vadas Pranas Paulauskas-Šarūnas) ir Geležinio Vilko (vadas Vaclovas Voveris-Žaibas) grupės. Kpt. Jėčys ketverius metus dirbo su Alytaus apskrities šauliais, todėl daugelis partizanų jį neblogai pažinojo ir pasitikėjo, okupantams bei jų pakalikams taip pat nebuvo didelė paslaptis, kas tas kapitonas Ąžuolis. Bandyta jį įvilioti į spąstus gusidrumu, NKVD generolas Juozas Bartašiūnas net atsiuntė laišką, siūlantį nutraukti pasipriešinimą, išeiti iš miško ir legalizuotis, esą jam tokiu atveju būtų viskas dovanota. Ąžuolis tik nusijuokė. Suprantama, kad generolas ne pats tą laišką rašė, „lietuvis“ Bartašiūnas nemokėjo lietuviškai nei rašyti, nei skaityti, nei kalbėti, absoliutus debilas.

Negalėdami sugauti Ąžuolio, komunistai suėmė jo žmoną ir sūnų. Veronika Jėčienė iškalėjo Abezėje (tai Komija) dešimt metų, tačiau ir po to jos į Lietuvą nepaleido, išsiuntė į Kazachiją, o ten nuteisė dar dešimčiai metų. Tik iškalėjusi dvidešimt metų Ąžuolio žmona pagaliau sugrįžo į Tėvynę. Sūnus Algirdas komunistiniuose lageriuose laikytas aštuonerius metus, grįžęs dirbo darbininku Kaune. Pasiruošęs stojamiesiems egzaminams, pabandė įstoti į Kauno politechnikos institutą. Egzaminus išsilaikė puikiai, bet kas iš to? Priimtųjų sąrašuose jo pavardės nebuvo, liepė pasiimti dokumentus ir eiti dirbti į „liaudies ūkį“. Taip komunistai kerštaudavo partizanų šeimoms.

1946 m. pavasarį Kazimieraičio pastangomis pavyko suvienyti Dzūkijos ir Suvalkijos partizanus į Pietų Lietuvos partizanų sritį. Prie Ricielių kaimo Seirijų valsčiuje įvykusiame vadų pasitarime sudarytas Pietų Lietuvos partizanų štabas, patikslintos apygardų, rinktinių, grupių veiklos ribos. Pietų Lietuvos vadu išrinktas Kazimieraitis, o Dainavos apygardos vado pareigos pasiūlytos Ąžuoliui. Jis sutiko, bet kartu pasiliko ir Dzūkų rinktinės vadu.

Partizaniniam karui užsitęsus ir nesitikint jokios pagalbos, net ir moralinės, iš Vakarų, keitėsi ir kovos taktika bei tikslai. Nuo teritorinės gynybos palaipsniui pereita prie manevrinio karo, stengiantis nesivelti į atvirą kovą su dideliais priešo daliniais, imta daugiau rūta praktinį darbą ir sistemingai dalyvauja darbe su agentūra, tardant suimtuosius“. O kad jis daugiau nieko ir nemokėjo, tik suimtuosius „tardyti“.

Apie vadavietės užpuolimą teko kalbėtis su Vaidoto grupės vadu dim. plk. ltn. Juozu Petraška, tą nelemtąjį rugpjūčio 11-osios rytą buvusiu apygardos vado bunkeryje.

- Sukilome anksti, visi svarbiausi reikalai su apygardos vadu jau buvo aptarti ir po truputėlį rengėmės kelionei. Išgirdome kažkokius įtartinus garsus viršuje, lyg kas vaikščiotų ar žemę kastų. Kažkuris pasakė, kad tai tikriausiai ūkininkų karvės užklydo. Pasilypėjau kopėčiomis iki pat viršaus. Taip, sakau, karvės, tik kalba rusiškai. Ąžuolis liko ramus ir kitus ramino, nepulkit į paniką, nieko tai nepadės. Mes nežinome, sako, kiek ten jų yra, todėl reikės veržtis vienu metu per abi angas. Krūmas pabandė atidaryti apatinį išėjimą, bet sukaleno kulkosvaidis. Tapo aišku, kad rusai žino bunkerio vietą ir jie mus apsupę. Krūmo nervai neišlaikė ir jis nusišovė. Mus tai labai paveikė, pradėjome atsisveikinti vienas su kitu, nedvejodami, kad arba žūsime, arba turėsime nusižudyti, pasiduoti į nelaisvę – ne, tokia mintis net į galvą neatėjo. Tvirtai gynėmės, kol turėjome pakankamai granatų. Bunkeris drebėjo, ant mūsų ir mūsų ginklų byrėjo smėlis, ginklai pradėjo užsikirsdinėti... Sąmonę atgavau viršuje, surištomis rankomis. Kažkoks kūtvėla spardė vieną surištą mūsiškį, rėkdamas: „Gavari, matj tvaju, gavari!..“ Vėliau sužinojau, kad tai ir buvo Martavičius, panašus į ubago serėgą, pusmetį baküžėje ant vinies iškabėjusią. Kai dabar pagalvoju, tai gerai, kad Ąžuolis nepateko į jų nagus gyvas, jie būtų jį po gyslelę ištampę ir privertę pasirašyti velniai žino ką, visokią bjaurastį. Jau geriau žūti mūšyje.

Petraška sulaukė nepriklausomybės, įstojo į Alytaus savanorių rinktinę, dažnai susitikinėdavo su mūsų kariuomenės kariais, prisimindavo savo kovos draugus.

- Dainavos apygarda turėjo gerus, sumanius ir patikimus vadus. Aš pažinojau Kazimieraitį, Ąžuolį, Vanagą, Litą, Dzūką, Žaibą. Puikūs žmonės, tikri lietuviai, ir visi tokie skirtingi. Inteligentiškasis Kazimieraitis, sumanymų kupinas Vanagas, idealistas Dzūkas, narsusis Žaibas... Ąžuolis atrodė tarsi ir ne karininkas, bet valstietis, ūkininkas. Jo privengdavome, Ąžuolis ilgai svarstydavo, apgalvodavo visus variantus, tardavosi, bet kai jau tvirtai nuspręsdavo, pasakydavo, tai viskas, lyg kirviu nukirsta. Atsikalbinėti ar meluoti nebandyk, pasižiūrės į akis ir viskas jam aišku. Gaila, kad nė vienas jų nesulaukė laisvosios Lietuvos.

Kpt. Domininkas Jėčys-Ąžuolis

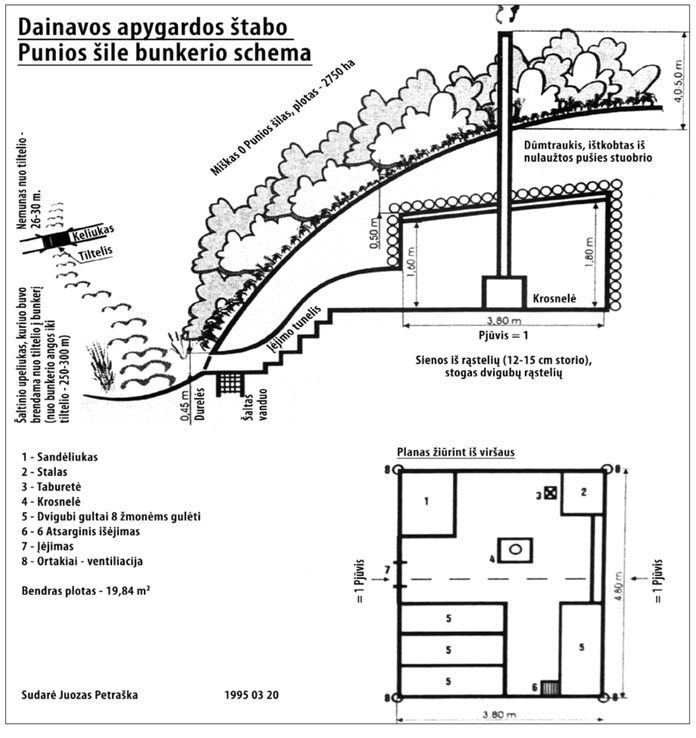

Jurbarko krašto savanoriai

Jurbarko krašto savanoriai kūrėjai

Autoriaus nuotrauka

Vrš. **Darius STANAITIS**
Kęstučio batalionas

Šeštadienį Jurbarke buvo pagerbti pirmieji šio krašto savanoriai, kurie stojo į atkuriamą Lietuvos kariuomenę ir prisiekė Tėvynei iki okupacinės Rusijos kariuomenės išsinešdinimo iš mūsų žemės. Į šventę, kurią suorganizavo Jurbarko rajono savivaldybė kartu su Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių sąjungos Jurbarko skyriumi, susirinko apie 80 savanorių, iš maždaug 200 tuo laikotarpiu tarnavusių Lietuvos kariuomenėje. Šventė prasidėjo mišiomis Jurbarko bažnyčioje. Po pamaldų savanorių rikiuotė, lydima orkestro, nužygiavo prie Vytauto Didžiojo paminklo, kur 1991 metais pirmieji jurbarkiškiai priėmė priesaiką. Iškilmingo minėjimo metu vyrus pasveikino Jurbarko rajono meras Ričardas Juška. Savo prisiminimais pasidalino ir padėkos žodį tarė tuometinės motodesantinės brigados „Geležinis Vilkas“ vadas ats. brg. gen. Česlovas Jezerskas. Savanoriams įteikti krašto apsaugos sistemos liudijimai (22 savanoriams jau po mirties), mirę – pagerbti tylos minute ir salvėmis.

Po iškilmingos renginio dalies visi dalyviai ir svečiai buvo pakviesti į Jurbarko stadioną, kuriame Kęstučio mechanizuotojo pėstininkų bataliono kariai surengė technikos ir ginkluotės parodas, vaišino kareiviška koše. Jurbarko saviveiklininkai džiugino savo meniniais pasirodymais. Nors oras labai nelepino, tačiau gera nuotaika vyravo visos šventės metu.

Mažeikių kuopos sąskrydis

Vyr. srž. **Daiva GEČIENĖ**
Prisikėlimo rinktinės 603 pėstininkų kuopos intendantė

Liepos mėnesio pabaigoje Virvytės poilsiavietėje įvyko Mažeikių kuopos sąskrydis. Šiais metais į sąskrydį susirinko daugiau kaip 50 dalyvių, iš kurių susidarė keturios komandos po aštuonis žmones. Komandos buvo pavadintos spalvų pavadinimais: mėlynųjų, raudonųjų, žaliųjų ir geltonųjų.

Žvejybos rungtis buvo pirmoji, prasidėjo anksti ryte, kurioje daugiausiai žuvies pagavo kuopos karė savanorė Lina Stankevičiūtė. Šaudymo varžybose iš orinukų kuopoje netarnaujantiems sąskrydžio dalyviams geriausiai pasirodė Ingrida Jurašienė, kuopos kario savanorio mama, kuri pataikė net 14 kartų iš 15 galimų.

Be visų šių varžybų dar vyko tinklinio, svarsčio kilnojimo, tinklinio, futbolo, smiginio ir kitos rungtys. Net 88 kartus svarstį iškėlė karys savanoris Donatas Daukšas. Rankų lenkimo rungtyje tarp moterų nugalėjo kuopos karė savanorė Erika Paulauskaitė, kuopos senbuvis Egidijus Alčauskas buvo stipriausias vyrų tarpe.

Vaikai rungtyniavo didžiausio muilo burbulo varžybose. Didžiausius burbulus išpūtė Saulė Gečaitė, Viktorija Anglickytė ir Danielius Anglickis.

Sąskrydyje geriausiai pasirodė raudonųjų komanda, antroji vieta atiteko mėlynųjų, o trečioji atiteko geltonųjų komandai.

Sąskrydžio metu taip pat buvo „pakrikštyti“ bei Mažeikių pėstininkų kuopos vėliavai prisaikdinti naujokai. Keturi kuopos kariai naujokai įveikė improvizuotą kliūčių ruožą su vandens ir oro pavojaus kliūtimis. Finiše jų laukė kuopos vadas kpt. Viktoras Anglickis su kareiviško gėrimo gertuve ir citrinos gabalėliu. Tęsdami kuopos tradiciją, visi kariai prisiekė Mažeikių pėstininkų kuopos vėliavai. Buvo skaitomas specialiai sukurtas priesaikos tekstas, penkiolika karių savanorių pakartojo priesaikos žodžius, išgėrė kareiviško gėrimo, pabučiavo vėliavą ir pirštu antspaudu patvirtino šį įvykį priesaikos lape.

Kuopos sąskrydžiai tampa gražia tradicija, galimybe praleisti laiką su šeimomis, draugais ir kolegomis ne pratybų metu. Sąskrydis buvo suorganizuotas padedant aktyviausiems kuopos kariams, kurie savo asmeniniu pavyzdžiu įkvepia kitus kuopos karius ir puoselėja tradicijas.

Visų rungčių laimėtojai ir aktyviausi organizatoriai apdovanoti specialiais prizais bei dovanėlėmis. Sąskrydžio dalyviai vaišinosi pačių išvirta kareiviška koše, žuviene bei arbata.

Sportas

Šimtas kilometrų

Vyr. ltn. Vaidas Žlabys Vingio parke

Juliaus Kalinsko nuotrauka

Vyr. ltn. **Vaidas ŽLABYS**
Dainavos rinktinės 101 kuopos vado pavaduotojas

Liepos 21 dieną Vilniaus Vingio parke vyko Baltijos 100 km bėgimas ir Lietuvos ultramaratono čempionatas. Tai varžybos, kada bėgikai turi įveikti iš tiesų sunkiai įsivaizduojamą – 100 kilometrų distanciją. Tikiu, kad atstumą puikiai įsivaizdavo ir jautė visi 7 valandą ryto startavę 28 dalyviai. Šiais metais nusprendžiau pabandyti ir aš. Nuostabu tai, jog be manęs kariuomenės atstovų buvo dar trys: kpt. G. Grinius (1 vieta), ltn. V. Bučius (15 vieta), plk. R. Petkevičius (20 vieta). Aš trasoje sugaišau 8 valandas 40 minučių ir užėmiau 7 vietą - bendroje, 4 vietą – lietuvių įskaitoje. Distancijos nebaigė net 6 dalyviai. Varžybos buvo išties alinančios, reikalaujančios ištvermės ir svarbiausia, valios. Šioje trasoje didžiausia kova vyksta su pačiu savimi, stengiesi nesustoti, nekreipi dėmesio į nuovargį ir skausmą. Trasos įveikimo laikas iš esmės yra visiškai nesvarbus veiksnys. Svarbu pasiekti savo tikslą – kirsti finišo liniją, nes tikslo siekimas visada garantuoja sėkmę. Pats bėgimas naudingas ir žmogaus organizmui, ir valios grūdinimui.

Taurė - Prisikėlimo rinktinei

Prisikėlimo rinktinės futbolininkai su Artūro Sakalausko tėvais ir KASP vadu plk. Romualdu Moldariu

Vyr. ltn. **Tomo Pakalniškio** nuotrauka

Rugpjūčio 17-18 dienomis Birutės bataliono stadione vyko futbolo turnyras, skirtas savanoriui Artūrui Sakalauskui atminti.

Turnyre dalyvavo keturių Krašto apsaugos savanorių pajėgų rinktinių - Dainavos, Dariaus ir Girėno, Didžiosios Kovos ir Prisikėlimo - futbolo komandos. Svečių teisėmis žaidė stadiono šeimininkai - „Geležinio Vilko” brigados Birutės bataliono futbolininkai.

Šiemet futbolo turnyro nugalėtojais tapo Prisikėlimo rinktinės futbolininkai, finale rezultatu 3:1 nugalėję Didžiosios Kovos rinktinės komandą. Treti liko Dainavos rinktinės sportininkai, rezultatu 4:2 nugalėję Dariaus ir Girėno rinktinės atstovus.

KASP vadas pulkininkas Romualdas Moldaris kartu su savanorio tėvais Genovaite ir Petru Sakalauskais futbolo turnyro nugalėtojams įteikė pereinamąja taurę.

Futbolo turnyras, skirtas A.Sakalausko taurei laimėti, tarp KASP dalinių pirmą kartą buvo surengtas 1999 metais rugpjūčio 21-22 dienomis Alytuje. Nuo tada jis organizuojamas kasmet.

„Savanorio“ inf.

Dėl savanorio kūrėjo ats. vrš. Stasio Kazlausko tragiškos mirties nuoširdžiai užjaučiame velionio šeimą ir artimuosius.

Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių sąjunga

Kur Juosta juosia miškus ir pievas

Ltn. **Vidmantas KUPREVIČIUS**
Didžiosios Kovos rinktinės 801 kuopa, LKSD

Įteikiami apdovanojimai

Liepos 27-28 dienomis Lietuvos kariuomenės Karinių oro pajėgų aviacijos bazės Pajuosčio aerodrome vyko 10-šimtosios atvirosios Lietuvos kariuomenės rezervo karių asociacijos (LKRKA) žaidynės. Aštuonios komandos laimėjo tokias vietas: I – Karaliaus Mindaugo MPB, II – Vyčio rinktinė, III – Panevėžio apskrities skyrius, IV – Marijampolės apskrities skyrius, V-VI vietas pasidalino AKS Panevėžio ir Vilniaus apskričių skyriai. Komandinės vietos, neperžengiant LKRKA ribų buvo skyriams paskirstytos taip: I – Panevėžio apskrities, II –Marijampolės, III-IV Panevėžio AKS bei Vilniaus apskrities, V – Tauragės apskrities skyriams. Rungtys: 1) orientavimasis, 2) granatų mėtymas 3) virvės traukimas 4) kėlimasis per vandens telkinį, 5) kliūčių ruožas. Teisėjavo ats. plk. ltn. Kuzma Garavniovas, ats. vyr ltn. Sigitas Noreika, ats. kpt. Raimundas Baškauskas ir kt. Žaidynių pagrindiniai rengėjai LKRKA viceprezidentas ats. kpt. Bronius Zaronskis, ats. plk. ltn. Romualdas Kiseliūnas, kpt. Raimundas Baškauskas. Pakėlus žaidynių vėliavą, gen. mjr. Edvardas Mažeikis patalpas perdavė LKRKA Panevėžio apskrities skyriui ir tarė sveikinimo žodį, karo kapelionas pastatą pašventino. Atvertuvėse karius sveikino, LKRKA prezidentas ats. plk. ltn. Vytautas Čepukas, LKRKA Vilniaus skyriaus pirmininkas ltn. Vytautas Račkauskas, Panevėžio miesto meras Vitalijus Satkevičius. Lankėsi „Aukštaitijos televizijos“ (red. Tomas Markelevičius), dienraščių „Panevėžio balsas“, „Sekundė“ žurnalistai.

Maironiškai vaičaitiška „išdygo“ antraštė, mat, - visai čia pat, Pajuosty, iš Juostino ežero (net to pat vardo kairįjį intaką priglaudžianti) ištekėjusi upelė Juosta, per šilus ir pievas nuvingiavusi kone 51 kilometrą, dešiniuoju intaku įpuola susimąsčiusian tamsian Nevėžin jau pačiame Panevėžy (ne šiuo straipsneliu prisimintina, kad tai rašytojų ir vertėjų Gabrielės Petkevičaitės- Bitės, Julijono Lindės-Dobilo, Dominyko Urbo, Panevėžio apskrities apsaugos viršininko pulkininko leitenanto Jono Variakojo, aktoriaus Bronio Babkausko, iškiliojo teatro režisieriaus Juozo Miltinio bei kitų, dirbusių tautai, gyvenimo bei veiklos miestas). Kovas ir darbą dėl Lietuvos nepriklausomybės, jos kultūrinio savitumo mena ne tik paminklinės lentos Vietinei rinktinei, Variakojo gynybos štabui, didžiajam latvių poetui Janiui Rainiui ir Aspazijai atminti, paminklai J. Variakojui, J. Balčikoniui, J. Miltiniui, jo vardo teatras, G. Petkevičaitės-Bitės biblioteka, generolo Povilo Plechavičiaus skveras centre, puikiai veikiantis ir nepriklausomos Lietuvos tradicijas puoselėjantis kino centras „Garsas“ (įkurtas 1928 m.), bendruomenių rūmai.

Vėliavą kelia kpt. Raimundas Baškauskas

Vyr. srž. Romo Eidukevičiaus nuotraukos

Paprasta bei aiški ir veiksmingai organizuota LKRKA Panevėžio skyriaus, kuriam vadovauja lakūnas ats. kpt. B. Zaronskis, veikla. Atvykusiems į žaidynes, kelias stovyklavietėn nurodytas spalvingom rodyklėmis, daiktus išsyk galima pasidėti L-tvarka pastatytose palapinėse (kuriose sukrautos sulankstomosios lovelės) ir susirinkti į pasitarimų salytę, iššienauta visa stovyklavietė, pastatytos dvi kilnojamosios plastikinės išvietės (panevėžietiškai sakytumei – būdelės), pagrindiniam pastate veikia čiurkšlinė, o šaltas vanduo kaitrią dieną – būtinas, suręsta pavėsinė su medkirtiškais lauko baldais, rūksta du vienatūrių „trofėjinių“ katilų kaminai, juose garuoja košė ir arbata, išrikiuoti aliuminiai puodai-dubenys, priskaldyta malkų, meniškai supinta kaimiška tvorelė su pamaustytomis molinėmis puodynėmis, o kitose jaukiai pamerkta lauko gėlių ir saulėgrąžų, - labai ačiū virtuvės trejukei: Ramutei Kiseliūnienei, Leontinai Telksnienei ir Lilei Kaktinienei. Žaidynių dalyviams įteikta vertingų knygų, kurių viena – Lietuvos aviacijos veterano Viktoro Ašmensko „Lietuvos aero klubas 1927 – 1940 metais“ (Vilnius, 2007). Taisydamas užstrigusį žaidynių vėliavą keliantį lyną vyr. eil. Valdas Rasimavičius net šešis kartus buvo užsliuogęs į linguojantį metalinį stiebą. Jam padėkota prieš rikiuotę žaidynes baigiant. Kolegos iš Norvegijos pranešė nedalyvausią, o Lenkijos atstovai patikino atvažiuosią, tačiau, greičiausia, alinanti (taip apibūdino oro sąlygas liepos 28 d. laikraštis „Sekundė“) kaitra (daugiau nei trisdešimt kelių laipsnių) sukliudė atvykti ne tik jiems, bet ir Vokietijos, Danijos, Latvijos, Estijos, Švedijos atsargos kariams. Tai lengvai pataisytina kitąmet.Vienam kariui po virvės traukimo rungties suskaudus krūtinės srityje buvo suteikta operatyvi pagalba gabenant į miesto ligoninę (sutartinai veikė S. Noreika, eil. Andrius Strunevičius, ats. gr. Robertas Ščerbavičius, V. Rasimavičius ir kt.). Rungtyniauta buvo užsidegus, laikantis taisyklių, teisėjauta tiksliai ir teisingai. Asmeninėse rungtyse buvo šaudoma orinuku, bėgamas klūčių ruožas, mėtomos granatos ir, naudojant kalnų technikos elementus, keltasi per vandens kliūtį. Ypač džiugino suvalkiečių Eidukevičių (Rima, Roma, Toma ir jų tėtis vyr. srž. Romas Eidukevičius) ketvertukas, tauragiškis Dariaus ir Sigito Ozgirdų - sūnaus (šaulys) ir tėčio (savanoris) duetas. Skyde greitai suboluodavo lapai, kiekvienas perskaitydavo, per kiek nubėgo, numetė, persliuogė ar nutempė priešininkus.

Po skėčiu stebėdami Londono olimpinių žaidynių atvertuves kariai bendravo, prisiminė greit prabėgusius tarnybos metus. Žinia, radosi ir kone tautosakinių akimirkų, bet dabar jau niekas tiksliai nepasakys, nei kaip stebėti Šiaurinę žvaigždę nuo skardžio, nei kas tie stangrieji vyrukai...

Ats. plk. ltn. V. Čepukas pabrėžė rezervo karių, svarbios grandies, reikšmę, nes rezervininkai yra tarsi tiltas tarp kariško ir civilio gyvenimo, nes turi patirties abiejose srityse, kas padeda geriau rengti pilietinę visuomenę šalies gynybai. Atskiroje trumpoje rikiuotėje LKSD pirmininkas ats. gr. Dainius Gudelis įteikė LKRKA prezidentui Savanorių draugijos marškinaičius bei kepuraitę su išsiuvinėtais LKRKA trim kardais. Savo ruožtu, LKRKA prezidentas apdovanojo LKRKA ženklais ats. vyr. srž. Bronių Judicką ir vyr eil. V. Rasimavičių. Ltn. V. Račkauskas džiaugėsi, kas vyksta, gyrė rengėjus bei dėkojo už galimybę semtis patirties.

Panevėžio aeroklubo viršininko ats. kpt. Br. Zaronskio žodžiais tariant, ši vieta yra visiems, ir veiklą galima plėsti. Juk nebūtinai turi būti, kaip patarlė sako, jog jauni šoka – žemė dreba, o seni – dantys kleba. Tačiau taip pat sakoma, kad, - jei jaunas žinotų, o senas – galėtų. Manau, kad čia yra daug veiksmingos erdvės geroms bendroms mintims ir ateities sumanymams. Gen. mjr. E. Mažeikio žodžiai, kad kiekvieno kario laukia atsarga, tik nuteikia apmąstymams ir sprendimams, kokia ji turėtų būti. Tad Pajuosčiui ir LKRKA Panevėžio skyriui, - gerų renginių, žygių (pvz., kokie buvo skirti aviacijos mjr. Jono Pyragiaus atminimui): trumpai tariant, - gero sparnų mosto, ir sėkmingų švelnių dunkstelėjimų!

...nejučia ištirpo žaidynėms skirtas laikas, įteikti raštai ir taurės, nuleista žaidynių vėliava, kurios kitais metais laukiama vėl pakylant čia, kur Juosta juosia miškus ir pievas.

Savanoris, SL 1469.
Steigėja **Savanoriškoji krašto apsaugos tarnyba.**
Leidžia **Krašto apsaugos savanorių pajėgos.**
Laikraštis išeina vieną kartą per mėnesį.

Eina nuo 1991 02 09

Redakcijos adresas: LT-05110 Viršuliškių 36, Vilnius
El. paštas: Vytautas.Voveris@mil.lt, Vilius.Dziavecka@mil.lt
Spausdino **„Respublikos“ spaustuvė, M.Sleževičiaus g. 7, Vilnius.**
Ofsetinė spauda, 2 sp. lankai. Tiražas 2000 egz.
Indeksas 0099

Redaktorius
ats. kpt. Vytautas Voveris

Korespondentas
eil. Vilius Džiavečka

Maketavo UAB „Respublikos“ leidiniai“